

Arrest

nr. 294 037 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HAENECOUR
Rue Sainte-Gertrude 1
7070 LE ROEULX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 5 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. HAENECOUR en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 29 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Kara Kuzakhel in het district Khogyani, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun en actueel 16 jaar oud. Sinds u zes of zeven jaar oud was, begon u naar school te gaan.

Uw vader had enkele vrienden bij de NDS (National Directorate of Security of de Afghaanse nationale inlichtingendiensten), waar hij regelmatig mee afsprak. Twee tot drie maanden voor uw vertrek had iemand uw vader gezien met zijn vrienden, waarna deze persoon dit doorgegeven had aan de taliban. Een paar dagen later viel de taliban uw huis binnen. Uw vader werd ervan beschuldigd een spion te zijn en informatie door te spelen aan de NDS. Ze drongen er op aan dat alle vrouwen zich naar één kamer zouden begeven. Uw moeder deed echter snel de deur op slot, waarna de taliban begon te roepen dat ze de deur terug moest openen. Omdat ze dat niet deed, begon de taliban te schieten en werd u geraakt aan de achterkant van uw rechterheup. U geraakte bewusteloos en werd terug wakker in het ziekenhuis met een verband op uw heup en uw oog. Diezelfde avond werd uw vader meegenomen door de taliban. Sindsdien is hij spoorloos. In totaal lag u toen twee tot tweeënhalf maand in het ziekenhuis. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis kreeg u te horen dat het ook voor u niet langer veilig was en de taliban u ofwel zou aanvallen of meenemen. Een week tot anderhalve week nadat u het ziekenhuis mocht verlaten, zag uw moeder enkele talibanleden in de boomgaard nabij uw huis. Uw moeder kreeg schrik dat u eveneens beschuldigd zou worden van spionage gelet op de beschuldigingen aan het adres van uw vader. Die avond vroeg uw moeder raad aan uw oom, die uw reis uit Afghanistan begon te regelen omdat u daar niet langer veilig was.

U verliet Afghanistan aan het begin van de winter van 1398 (stemt overeen met de winter van december 2019 - januari 2020 in de Gregoriaanse kalender). Uw oom K. A. (...) heeft toen uw vertrek geregeld en betaald. Via Pakistan en Iran reisde u naar Turkije waar u zeven maanden verbleef alvorens te kunnen doorreizen. Via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 24 oktober 2020 aankwam. Op 29 oktober 2020 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming let u de volgende originele documenten neer: uw taskara, een attest van slagen en verwondingen, een attest van de verwijdering van uw rechteroog, een attest dat u in behandeling bent bij een psychotherapeut en een briefomslag. Verder legt u ook nog kopieën neer van de volgende documenten: twee rapporten van een medisch onderzoek waarbij een oogprothese wordt aangeraden en een document aangaande de aanvraag voor een operatieafpraak.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Aangaande het psychologisch attest van uw psychologe M. A. F. (...) waarin wordt gesteld dat u opgevolgd wordt door haar sinds september 2021, dient te worden aangestipt dat er geen aanbevelingen worden gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe. Evenmin wordt gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielpprocedure deel te nemen. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dit evenmin. Uw voogd haalde weliswaar aan dat u last heeft van uw oog als u te lang praat, waarna u gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hiertoe de nood voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/01/2022, CGVS, p. 5, p. 6). Daar waar u verwijst naar

concentratie- en geheugenproblemen (CGVS, p. 19) en uw advocaat in zijn schrijven van 18 januari 2020 stelt dat u klaagt van enkele psychische stoornissen en last heeft van geheugenverlies, vindt dit geenszins zijn weerslag in de door u neergelegde documenten, waardoor eventuele incoherente verklaringen niet te wijten kunnen zijn aan dit geheugenverlies. Bovendien maakte u aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 24). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan niet consistent in de tijd situeert. Zo verklaart u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u twee elementen uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wenst te corrigeren die op een vertaalfout van de tolk of een misverstand zouden berusten. U stelt tweeënhalve tot drie maanden na de ontvoering van uw vader Afghanistan te hebben verlaten en twee tot tweeënhalve maand in het ziekenhuis te hebben gelegen (CGVS, p. 3, p. 4). De Dienst Vreemdelingenzaken noteerde echter dat de taliban uw huis drie jaar geleden binnenvielen en dat u meer dan vier maanden in het ziekenhuis verbleef (vragenlijst CGVS, d.d. 24/03/2021, vraag 3.5). Het is echter weinig plausibel dat deze beide verklaringen verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn. Uw verklaringen werden u immers voorgelezen in het bijzijn van uw voogd, waarna u en uw voogd uw verklaringen ondertekenden. Daarenboven dient nog aangestipt te worden dat u op een ander ogenblik gedurende uw interview bij de DVZ eveneens verklaarde dat uw vader zo'n anderhalf jaar voor uw vertrek spoorloos is verdwenen (verklaring DVZ, d.d. 24/03/2021, vraag 15). Op de Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné" staat eveneens genoteerd dat uw vader drie jaar geleden verdween (Fiche MENA, p. 2). Deze drie afzonderlijke verklaringen situeren de ontvoering van uw vader allen rond maart of april 2018, gelet op uw verklaringen een jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 8). U diende immers uw verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2020, waardoor kan worden aangenomen dat u uw vertrek rond oktober 2019 situeert. Dat er drie afzonderlijk afgelegde, maar coherente, verklaringen verkeerd vertaald of genoteerd geweest zouden zijn, is dan ook allerm minst aannemelijk. Uw bewering dat het om een vertaalfout zou gaan, kan dan ook niet worden weerhouden. Op basis van uw gecorrigeerde verklaringen op het CGVS dat u drie maanden na de ontvoering van uw vader Afghanistan verliet, kan worden aangenomen dat u op het CGVS deze ontvoering ongeveer in juli 2019 situeert (CGVS, p. 3). Dit stemt geenszins overeen met uw verklaringen op de DVZ. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat u uw asielrelaas tracht aan te passen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook de nodige vragen oproepen aangaande de omstandigheden waarin u bent vertrokken uit Afghanistan. Dat het geheel van uw verklaringen geen coherent beeld schept aangaande het tijdstip van de ontvoering van uw vader, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Overigens bent u in uw verklaringen niet consistent aangaande het moment van uw vertrek, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten verder ondergraaft. Zo verklaart u enerzijds dat u ongeveer zes tot zeven jaar oud was toen u met school begon, tot de vijfde klas naar school bent geweest omdat uw problemen toen begonnen en u een drietal maanden later hierdoor het land diende te verlaten, wat betekent dat u op het einde van uw schoolcarrière ongeveer twaalf of dertien jaar oud moet zijn geweest (CGVS, p. 7). Anderzijds – gevraagd naar hoe oud u was op het moment van uw vertrek – verklaart u meer dan veertien jaar oud te zijn geweest (CGVS, p. 8), hetgeen weinig coherent is. Uw verklaring veertien jaar oud te zijn geweest op het moment van uw vertrek wordt verder bevestigd door uw verklaring een jaar onderweg te zijn geweest en net voor de winter van 1398 (stemt overeen met oktober of november 2019 in de Gregoriaanse kalender) te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Uw taskara bevestigt immers dat u bent geboren in 1384 of 2005, waardoor dit niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen aangaande uw leeftijd op het moment dat u stopte met school. De vaststelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw leeftijd op het moment van uw vertrek, en hier geen duidelijk beeld over schept, schaadt het geloof in de omstandigheden van uw vertrek verder.

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, blijkt verder nog uit het gegeven dat u over een bijzonder summiere kennis beschikt wat betreft de vrienden van uw vader bij de NDS, de connecties die tot zijn ontvoering hebben geleid. U weet immers op geen enkele manier wie deze vrienden waren of hoe uw vader deze personen zou hebben gekend (CGVS, p. 19). Evenmin kan u duiden of het gebruikelijk was dat andere landbouwers in uw regio vrienden hadden bij de NDS (CGVS, p. 19). Gevraagd naar de activiteiten van deze vrienden bij de NDS, stelt u totaal geen informatie te hebben over hen, noch te weten wat ze deden of wie ze dan waren (CGVS, p. 19). U stelt deze personen immers nooit gezien te hebben en herhaalt niet te weten wie deze personen waren, waardoor u geen zicht kan bieden op bovenstaande zaken (CGVS, p. 19). Tot slot kan u niet duiden waar deze personen woonachtig zijn, noch weet u wat er met deze personen is gebeurd (CGVS, p. 19). U slaagt er aldus niet in de connecties van uw vader met de NDS te concretiseren. Dat u op dat moment nog klein was (CGVS, p. 19) en u hierdoor niet alles tot in de kleinste details kan beschrijven, kan worden gevolgd gelet op uw jeugdige leeftijd. Daar deze vrienden van uw vader immers aanleiding gaven voor jullie problemen met de taliban en uw familie zich genoodzaakt zag u het land te doen verlaten, kan op zijn minst worden verwacht dat u op de hoogte bent van de identiteit van deze personen. Uw geringe kennis over de vrienden van uw vader bij de NDS noopt er toe te besluiten dat er aan de problemen met de taliban, die het gevolg waren van de connecties van uw vader, weinig geloof kan worden gehecht.

Verder mag het verbazen dat u er niet in slaagt doorleefde en spontane verklaringen af te leggen. Zo blijft u vrij vaag en oppervlakkig wanneer u gevraagd wordt om meer gedetailleerd te vertellen over het bezoek van de taliban bij uw thuis. Dat u toen bewusteloos was, medisch niet in staat was om te praten en u een verband op uw hoofd en lichaam had wanneer u ontwaakte, is geen vergoelijking voor uw gebrekkige kennis (CGVS, p. 19). Verwacht kan immers worden dat uw familie u hierover zou inlichten of u hiervoor bij hen zou informeren eens ontwaakt in het ziekenhuis. Zo blijft u op de vlakte wanneer gevraagd wordt hoe de taliban er in slaagde om uw vader mee te nemen, noch bent u op de hoogte van eventuele andere gebeurtenissen met de taliban na de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 20, p. 22). Evenzo kan u niet duiden hoe uw familie exact te weten kwam dat de vriendschap van uw vader met enkele personen van de NDS de oorzaak was van jullie problemen. U stelt dat iemand uit het dorp dit moeten hebben gezegd aan uw oom, maar ook over deze persoon kan u geen informatie verschaffen (CGVS, p. 19). Evenmin blijkt u informatie te bezitten over de persoon die uw oom waarschuwde dat de taliban u wou aanvallen of meenemen. U stelt dat het om een dorpling moet gaan, maar kan niet duiden wie dit precies was. U verwijst vervolgens naar een gerucht dat deze dorpling dan zou hebben opgevangen, zonder hierbij te kunnen concretiseren op welke manier deze dorpling het gerucht vernomen heeft (CGVS, p. 21). Daar waar u verklaart dat een persoon uit het dorp informeerde of u al dan niet uit het ziekenhuis ontslagen was, kan u evenmin duiden wie deze persoon dan zou zijn geweest en of dit al dan niet dezelfde persoon is die het gerucht zou hebben verspreid dat de taliban u wou meenemen (CGVS, p. 14, p. 21). Uit dergelijke vage antwoorden spreekt dan ook weinig overtuigingskracht. Uw zeer rudimentaire bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Dit mag verbazen, daar deze gebeurtenissen er u uiteindelijk toe hebben aangezet Afghanistan te verlaten.

Hierbij aansluitend is het merkwaardig dat er iemand gestuurd zou zijn geweest door de taliban om te informeren of u reeds uit het ziekenhuis ontslagen was, daar ze op die manier te kennen gaven op zoek te zijn geweest naar u en aldus hun plannen kenbaar maakten. In het licht hiervan doet het ook verbazen dat de taliban u niet meteen meenamen toen u bewusteloos was en pas na uw herstel pogingen zouden hebben ondernomen om u te benaderen, indien men u daadwerkelijk wou hebben (CGVS, p. 21).

Uw kennis over de reactie van uw familie na de ontvoering van uw vader door de taliban strookt evenmin met de stelling dat u naar aanleiding van de verdwijning van uw vader vervolging diende te vrezen. Zo weet u niet of en welke stappen uw familie ondernam om uit te zoeken wat er met uw vader was gebeurd (CGVS, p. 22). U weet immers niet of uw familie effectief informatie trachtte te verkrijgen over uw vader, noch weet u of uw familie hieromtrent met de dorpsoudsten gingen praten (CGVS, p. 22). Dat u op dat moment in het ziekenhuis verbleef en uw moeder dergelijke zaken niet wilt vertellen omdat u reeds veel meemaakte, is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding (CGVS, p. 22). Verwacht kan immers worden dat uw familie peilt naar de situatie van uw vader ten einde het risico op verdere vervolging te kunnen inschatten. Voorts is het – gezien de reactie van uw familie om u meteen weg te sturen naar Europa nadat uw moeder de taliban in jullie boomgaard zag (CGVS, p. 22), – opmerkelijk dat uw familie het ogenschijnlijk veilig genoeg vond om u terug naar huis te laten komen na uw ziekenhuisopname. Dat uw moeder voorheen nog geen taliban had gezien, niet onmiddellijk iets kon regelen en u eerst wou laten

uitrusten, is niet ernstig (CGVS, p. 22). Uw vader was immers ontvoerd door de taliban en sindsdien spoorloos, waardoor het opmerkelijk is dat uw familie geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. De aanvankelijk passieve houding van uw familie doet dan ook de nodige vragen oproepen.

U tot slot gevraagd of uw familie zich niet op een andere plaats in Afghanistan zou kunnen vestigen, repliceert u niemand te hebben gehad op een andere plaats, alsook de middelen niet te hebben gehad om zich elders met het gezin te vestigen (CGVS, p. 23). Het is echter vreemd dat uw familie 8.000 dollar kon neerleggen voor uw reis zonder dit aan te wenden voor hun eigen verhuis (Fiche MENA, p. 4). U bovenstaande bevinding voorgelegd, antwoordt u daar geen jaar mee toe te komen en een permanente oplossing nodig te hebben (CGVS, p. 23). Dit is echter niet ernstig. Het mag immers verbazen dat uw familie een verhuis niet zou hebben overwogen, gelet op uw verklaringen dat uw broer I. (...) iedere dag vermoord of ontvoerd zou kunnen worden (CGVS, p. 23).

Enerzijds is bovenstaande bewering weinig plausibel in het licht van uw verklaringen dat kinderen en vrouwen niet meetellen, daar u had aangegeven dat uw broer I. (...) tien of elf jaar oud is (CGVS, p. 9, p. 23). Anderzijds is de houding van uw familie bevreemdend. Ze wisten immers dat de taliban het niet nalieten om u – op dat moment de oudste van het gezin – te viseren, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het gegeven dat ze nog steeds op dezelfde plaats wonen en uw broer I. (...) niet in bescherming zouden trachten te nemen (CGVS, p. 10, p. 23). Waarom uw familie het geld van uw reis niet zou hebben aangewend voor een verhuis van het volledige gezin mag dan ook verbazen. Zeker gezien ze blijkbaar kunnen rondkomen met de opbrengst van de gronden die een landbouwer – van wie u de naam vreemd genoeg niet kunt geven – hen bezorgt (CGVS, p. 10). Dat uw familie of uw oom niet eerder intern een veiliger onderkomen zou zoeken om iedereen van het gezin in veiligheid te brengen, gezien de dreiging, maar eerder al het geld op één iemand inzette, is dan ook weinig plausibel in de door u geschetste context.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten,

het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt. De briefomslag bevestigt enkel dat u documenten ontving vanuit Afghanistan maar zegt niets over uw asielmotieven. De verschillende medische documenten tonen aan dat uw rechteroog verwijderd werd, alsook dat u verschillende verwondingen in het verleden opliep, doch laten niet toe uitspraken te doen over de omstandigheden en de periode waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het attest van de psycholoog kan evenmin een ander licht laten schijnen op bovenstaande beoordeling, gezien er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast dient er worden vastgesteld dat uw medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1 De pupil van de verzoeker heeft duidelijk moeite om zich in de tijd te situeren.

Dit is een bekend probleem bij jonge Afghanen, vooral gezien het andere type kalender.

De wederpartij concludeert dus ten onrechte dat verzoeksters relaas niet geloofwaardig is.

Dit op zichzelf al een kennelijke beoordelingsfout vormt.

Het kan inderdaad zeker niet worden uitgesloten dat dit een vergissing of een misverstand was.

K. W. (...) stelt dat hij twee maanden, tweeëneenhalve maand, in het ziekenhuis heeft verbleven en vervolgens het ziekenhuis heeft verlaten en Afghanistan zeer snel heeft verlaten.

1.2. Het wordt niet betwist dat de pupil van verzoekster een ernstig oogprobleem heeft.

Indien de verzoeker niet bewijst dat de oorsprong van deze pathologie in een gewelddaad ligt, is dit absoluut in overeenstemming met zijn relaas. Er is geen bewijs van het tegendeel.

Dit is wat de tegenpartij doet.

Wat het verstrekken van bewijzen en elementen ter staving van zijn verhaal betreft, zij eraan herinnerd dat de bewijslast weliswaar op de asielzoeker rust (H.C.R., Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1979, blz. 51, §196), maar dat de bijdrage van de asielzoeker op redelijke en evenredige wijze moet worden beoordeeld, rekening houdend met de zeer bijzondere situatie waarin de vluchteling zich bevindt;

De eis dat een persoon die het slachtoffer is geweest van een reeks bedreigingen en geweldplegingen, het bewijs moet leveren van al deze gebeurtenissen wanneer het slachtoffer gewoon zijn eigen hachje probeert te redden, moet worden beoordeeld in het licht van de reële mogelijkheden van die persoon om het bewijs in kwestie te verzamelen;

Voorts wijst verzoeker erop dat het, gelet op de omstandigheden van een vlucht uit vrees voor vervolging, niet nodig is materiële bewijzen van zijn verhaal te leveren;

Het is dus vaste rechtspraak dat de asielzoeker kan worden erkend op basis van een gedetailleerd en geloofwaardig relaas;

Als er twijfel blijft bestaan, is dat bovendien in het voordeel van de asielzoeker;

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat zijn verhaal gedetailleerd, samenhangend en geloofwaardig is;

Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 luidt in zijn eerste lid als volgt: De eerste alinea van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt: "(...)"

Artikel 1 van het Verdrag van Genève bepaalt dat de term "vluchteling" van toepassing is op eenieder die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een

bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".

Het is een vaste interpretatie van het Verdrag van Genève dat het bewijs van een dergelijke bewering van vervolging of van het risico van vervolging slechts op redelijke wijze moet worden geleverd, rekening houdend met het feit dat het in dit soort situaties onmogelijk kan zijn het bewijs van vervolging, bedreiging of risico van vervolging te leveren;

Een dergelijk redelijk bewijs is in deze zaak geleverd;

3. K. W. (...) woonde op jonge leeftijd in Europa. Als hij terugkeert naar Afghanistan, zal hij beschouwd worden als een verwesterde Afghaan. Hij legde dit uit aan de andere kant. De wederpartij was van mening dat hij de realiteit van deze vrees niet had aangetoond. Er zij op gewezen dat deze vrees wordt bevestigd door internationale rapporten (zie met name : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>)

4. K. W. is een kind. Internationale rapporten wijzen op het gevaar van het kind zijn in Afghanistan vandaag. (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>).

Dit lijkt niet te zijn overwogen door de andere partij.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)"

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"(...)"

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat De wijk van de verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:"

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker betwist dat het land van herkomst van zijn ward, en meer nog zijn regio van herkomst, niet werd beschouwd als een situatie van willekeurig geweld.

1. Verzoeker voert aan dat algemene rapporten op internationaal niveau aantonen dat willekeurig geweld blijft bestaan, met name in de regio van herkomst van K. W. (...). (...)

(verslag van het secretariaat-generaal van de Verenigde Naties - <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N22/235/88/PDF/N2223588.pdf?OpenElement>)

2. K. W. (...) is een kind. Internationale rapporten wijzen op het gevaar van het kind zijn in Afghanistan vandaag. (<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>).

Dit lijkt niet te zijn overwogen door de andere partij.

Dat De wijk van de verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)"

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"(...)"

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat De wijk van de verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 16 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- een brief van de taliban aan zijn familie (stuk 1);
- een werkkaart van het *National Directorate of Security* of de Afghaanse nationale inlichtingendiensten (hierna: NDS) die toebehoort aan een vriend van zijn vader (stuk 2);
- verscheidene documenten in verband met zijn ziekenhuisopname in Afghanistan (stukken 3 tot en met 16);
- een dreigbrief van de taliban aan zijn familie (stuk 17);
- twee documenten geschreven door de Afghaanse regering op verzoek van zijn moeder na de aanval van de taliban, ter bescherming van de familie (stukken 18 en 19);
- een dreigbrief van de taliban aan zijn vader (stuk 20);

- een brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 23 juli 2019, een brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 24 augustus 2019, een brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van zijn moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani en een brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani (stuk 21).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de door hem neergelegde documenten deze analyse niet in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er, om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) steunmaatregelen werden verleend. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Aangaande het psychologisch attest van uw psychologe M. A. F. (...) waarin wordt gesteld dat u opgevolgd wordt door haar sinds september 2021, dient te worden aangestipt dat er geen aanbevelingen worden gedaan naar het persoonlijk onderhoud toe. Evenmin wordt gesteld dat uw psychologische staat een impact zou hebben op uw vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud blijkt dit evenmin. Uw voogd haalde weliswaar aan dat u last heeft van uw oog als u te lang praat, waarna u gewezen werd op het nemen van een pauze indien u hiertoe de nood voelde (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 07/01/2022, CGVS, p. 5, p. 6). Daar waar u verwijst naar concentratie- en geheugenproblemen (CGVS, p. 19) en uw advocaat in zijn schrijven van 18 januari 2020 stelt dat u klaagt van enkele psychische stoornissen en last heeft van geheugenverlies, vindt dit geenszins zijn weerslag in de door u neergelegde documenten, waardoor eventuele incoherente verklaringen niet te wijten kunnen zijn aan dit geheugenverlies. Bovendien maakte u aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 24). Uit niets in de weergave van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In zoverre verzoeker hiertegen inbrengt dat hij moeite heeft om zich in de tijd te situeren, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus slaagt hij er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omdat zij zijn vader ervan beschuldigen een spion te zijn en informatie te hebben doorspeeld aan het NDS nadat iemand zijn vader zou hebben gezien met zijn vrienden die werkten bij het NDS. De taliban zouden zijn huis zijn binnengevallen en zijn beginnen schieten en verzoeker zou hierbij gewond zijn geraakt aan zijn heup en oog. Diezelfde avond zou verzoekers vader zijn meegenomen door de taliban. Sindsdien zou verzoekers vader spoorloos zijn.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas, nu (i) hij de gebeurtenissen die leidden tot zijn vertrek uit Afghanistan niet consistent in de tijd situeert, (ii) hij geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn leeftijd op het moment van zijn vertrek, (iii) hij over een bijzonder summiere kennis beschikt wat betreft de vrienden van zijn vader bij het NDS, (iv) hij er niet in slaagt doorleefde en spontane verklaringen af te leggen, (v) het merkwaardig is dat er iemand gestuurd zou zijn geweest door de taliban om te informeren of hij reeds uit het ziekenhuis ontslagen was, (vi) zijn kennis over de reactie van zijn familie na de ontvoering van zijn vader door de taliban niet strookt met de stelling dat hij naar aanleiding van de verdwijning van zijn vader vervolging diende te vrezende, (vii) de aanvankelijk passieve houding van zijn familie de nodige vragen doet oproepen, (viii) het mag verbazen dat zijn familie een verhuis niet zou hebben overwogen en (ix) de door hem neergelegde documenten deze analyse niet in positieve zin kunnen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan niet consistent in de tijd situeert. Zo verklaart u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u twee elementen uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wenst te corrigeren die op een vertaalfout van de tolk of een misverstand zouden berusten. U stelt tweeënhalve tot drie maanden na de ontvoering van uw vader Afghanistan te hebben verlaten en twee tot tweeënhalve maand in het ziekenhuis te hebben gelegen (CGVS, p. 3, p. 4). De Dienst Vreemdelingenzaken noteerde echter dat de taliban uw huis drie jaar geleden binnenvielen en dat u meer dan vier maanden in het ziekenhuis verbleef (vragenlijst CGVS, d.d. 24/03/2021, vraag 3.5). Het is echter weinig plausibel dat deze beide verklaringen verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn. Uw verklaringen werden u immers voorgelezen in het bijzijn van uw voogd, waarna u en uw voogd uw verklaringen ondertekenden. Daarenboven dient nog aangestipt te worden dat u op een ander ogenblik gedurende uw interview bij de DVZ eveneens verklaarde dat uw vader zo’n anderhalf jaar voor uw vertrek spoorloos is verdwenen (verklaring DVZ, d.d. 24/03/2021, vraag 15). Op de Fiche “Mineur Etranger Non Accompagné” staat eveneens genoteerd dat uw vader drie jaar geleden verdween (Fiche MENA, p. 2). Deze drie afzonderlijke verklaringen situeren de ontvoering van uw vader allen rond maart of april 2018, gelet op uw verklaringen een jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België (verklaring DVZ, vraag 33; CGVS, p. 8). U diende immers uw verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2020, waardoor kan worden aangenomen dat u uw vertrek rond oktober 2019 situeert. Dat er drie afzonderlijk afgelegde, maar coherente, verklaringen verkeerd vertaald of genoteerd geweest zouden zijn, is dan ook allerminst aannemelijk. Uw bewering dat het om een vertaalfout zou gaan, kan dan ook niet worden weerhouden. Op basis van uw gecorrigeerde verklaringen op het CGVS dat u drie maanden na de ontvoering van uw vader Afghanistan verliet, kan worden aangenomen dat u op het CGVS deze ontvoering ongeveer in juli 2019 situeert (CGVS, p. 3). Dit stemt geenszins overeen met uw verklaringen op de DVZ. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat u uw asielrelaas tracht aan te passen. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook de nodige vragen oproepen aangaande de omstandigheden waarin u bent vertrokken uit Afghanistan. Dat het geheel van uw verklaringen geen coherent beeld schept aangaande het tijdstip van de ontvoering van uw vader, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Overigens bent u in uw verklaringen niet consistent aangaande het moment van uw vertrek, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten verder ondergraaft. Zo verklaart u enerzijds dat u ongeveer zes tot zeven jaar oud was toen u met school begon, tot de vijfde klas naar school bent geweest omdat uw problemen toen begonnen en u een drietal maanden later hierdoor het land diende te verlaten, wat betekent dat u op het einde van uw schoolcarrière ongeveer twaalf of dertien jaar oud moet zijn geweest (CGVS, p. 7). Anderzijds – gevraagd naar hoe oud u was op het moment van uw vertrek – verklaart u meer dan veertien jaar oud te zijn geweest (CGVS, p. 8), hetgeen weinig coherent is. Uw verklaring veertien jaar oud te zijn geweest op het moment van uw vertrek wordt verder bevestigd door uw verklaring een jaar onderweg te zijn geweest en net voor de winter van 1398 (stemt overeen met oktober of november 2019 in de Gregoriaanse kalender) te zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 8). Uw taskara bevestigt immers dat u bent geboren in 1384 of 2005, waardoor dit niet overeenstemt met uw eerdere verklaringen aangaande uw leeftijd op het moment dat u stopte met school. De vaststelling dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over uw leeftijd op het moment van uw vertrek, en hier geen duidelijk beeld over schept, schaadt het geloof in de omstandigheden van uw vertrek verder.

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek, blijkt verder nog uit het gegeven dat u over een bijzonder summiere kennis beschikt wat betreft de vrienden van uw vader bij de NDS, de connecties die tot zijn ontvoering hebben geleid. U weet immers op geen enkele manier wie deze vrienden waren of hoe uw vader deze personen zou hebben gekend (CGVS, p. 19). Evenmin kan u duiden of het gebruikelijk was dat andere landbouwers in uw regio vrienden hadden bij de NDS (CGVS, p. 19). Gevraagd naar de activiteiten van deze vrienden bij de NDS, stelt u totaal geen informatie te hebben over hen, noch te weten wat ze deden of wie ze dan waren (CGVS, p. 19). U stelt deze personen immers nooit gezien te hebben en herhaalt niet te weten wie deze personen waren, waardoor u geen zicht kan bieden op bovenstaande zaken (CGVS, p. 19). Tot slot kan u niet duiden waar deze personen woonachtig zijn, noch weet u wat er met deze personen is gebeurd (CGVS, p. 19). U slaagt er aldus niet in de connecties van uw vader met de NDS te concretiseren. Dat u op dat moment nog klein was (CGVS, p. 19) en u hierdoor niet alles tot in de kleinste details kan beschrijven, kan worden gevolgd gelet op uw jeugdige leeftijd. Daar deze vrienden van uw vader immers aanleiding gaven voor jullie problemen met de taliban en uw familie zich genoodzaakt zag u het land te doen verlaten, kan op zijn minst worden verwacht dat u op de hoogte bent van de identiteit van deze personen. Uw geringe kennis over de vrienden van uw vader bij de NDS noopt er toe te besluiten dat er aan de problemen met de taliban, die het gevolg waren van de connecties van uw vader, weinig geloof kan worden gehecht.

Verder mag het verbazen dat u er niet in slaagt doorleefde en spontane verklaringen af te leggen. Zo blijft u vrij vaag en oppervlakkig wanneer u gevraagd wordt om meer gedetailleerd te vertellen over het bezoek

van de taliban bij uw thuis. Dat u toen bewusteloos was, medisch niet in staat was om te praten en u een verband op uw hoofd en lichaam had wanneer u ontwaakte, is geen vergoelijking voor uw gebrekkige kennis (CGVS, p. 19). Verwacht kan immers worden dat uw familie u hierover zou inlichten of u hiervoor bij hen zou informeren eens ontwaakt in het ziekenhuis. Zo blijft u op de vlakte wanneer gevraagd wordt hoe de taliban er in slaagde om uw vader mee te nemen, noch bent u op de hoogte van eventuele andere gebeurtenissen met de taliban na de ontvoering van uw vader (CGVS, p. 20, p. 22). Evenzo kan u niet duiden hoe uw familie exact te weten kwam dat de vriendschap van uw vader met enkele personen van de NDS de oorzaak was van jullie problemen. U stelt dat iemand uit het dorp dit moeten hebben gezegd aan uw oom, maar ook over deze persoon kan u geen informatie verschaffen (CGVS, p. 19). Evenmin blijkt u informatie te bezitten over de persoon die uw oom waarschuwde dat de taliban u wou aanvallen of meenemen. U stelt dat het om een dorpeling moet gaan, maar kan niet duiden wie dit precies was. U verwijst vervolgens naar een gerucht dat deze dorpeling dan zou hebben opgevangen, zonder hierbij te kunnen concretiseren op welke manier deze dorpeling het gerucht vernomen heeft (CGVS, p. 21). Daar waar u verklaart dat een persoon uit het dorp informeerde of u al dan niet uit het ziekenhuis ontslagen was, kan u evenmin duiden wie deze persoon dan zou zijn geweest en of dit al dan niet dezelfde persoon is die het gerucht zou hebben verspreid dat de taliban u wou meenemen (CGVS, p. 14, p. 21). Uit dergelijke vage antwoorden spreekt dan ook weinig overtuigingskracht. Uw zeer rudimentaire bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door u ingeroepen feiten. Dit mag verbazen, daar deze gebeurtenissen er u uiteindelijk toe hebben aangezet Afghanistan te verlaten.

Hierbij aansluitend is het merkwaardig dat er iemand gestuurd zou zijn geweest door de taliban om te informeren of u reeds uit het ziekenhuis ontslagen was, daar ze op die manier te kennen gaven op zoek te zijn geweest naar u en aldus hun plannen kenbaar maakten. In het licht hiervan doet het ook verbazen dat de taliban u niet meteen meenamen toen u bewusteloos was en pas na uw herstel pogingen zouden hebben ondernomen om u te benaderen, indien men u daadwerkelijk wou hebben (CGVS, p. 21).

Uw kennis over de reactie van uw familie na de ontvoering van uw vader door de taliban strookt evenmin met de stelling dat u naar aanleiding van de verdwijning van uw vader vervolging diende te vrezen. Zo weet u niet of en welke stappen uw familie ondernam om uit te zoeken wat er met uw vader was gebeurd (CGVS, p. 22). U weet immers niet of uw familie effectief informatie trachtte te verkrijgen over uw vader, noch weet u of uw familie hieromtrent met de dorpsoudsten gingen praten (CGVS, p. 22). Dat u op dat moment in het ziekenhuis verbleef en uw moeder dergelijke zaken niet wilt vertellen omdat u reeds veel meemaakte, is echter geen vergoelijking voor uw nalatende houding (CGVS, p. 22). Verwacht kan immers worden dat uw familie peilt naar de situatie van uw vader ten einde het risico op verdere vervolging te kunnen inschatten. Voorts is het – gezien de reactie van uw familie om u meteen weg te sturen naar Europa nadat uw moeder de taliban in jullie boomgaard zag (CGVS, p. 22), – opmerkelijk dat uw familie het ogenschijnlijk veilig genoeg vond om u terug naar huis te laten komen na uw ziekenhuisopname. Dat uw moeder voorheen nog geen taliban had gezien, niet onmiddellijk iets kon regelen en u eerst wou laten uitrusten, is niet ernstig (CGVS, p. 22). Uw vader was immers ontvoerd door de taliban en sindsdien spoorloos, waardoor het opmerkelijk is dat uw familie geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen. De aanvankelijk passieve houding van uw familie doet dan ook de nodige vragen oproepen.

U tot slot gevraagd of uw familie zich niet op een andere plaats in Afghanistan zou kunnen vestigen, repliceert u niemand te hebben gehad op een andere plaats, alsook de middelen niet te hebben gehad om zich elders met het gezin te vestigen (CGVS, p. 23). Het is echter vreemd dat uw familie 8.000 dollar kon neerleggen voor uw reis zonder dit aan te wenden voor hun eigen verhuis (Fiche MENA, p. 4). U bovenstaande bevinding voorgelegd, antwoordt u daar geen jaar mee toe te komen en een permanente oplossing nodig te hebben (CGVS, p. 23). Dit is echter niet ernstig. Het mag immers verbazen dat uw familie een verhuis niet zou hebben overwogen, gelet op uw verklaringen dat uw broer I. (...) iedere dag vermoord of ontvoerd zou kunnen worden (CGVS, p. 23).

Eenzijds is bovenstaande bewering weinig plausibel in het licht van uw verklaringen dat kinderen en vrouwen niet meetellen, daar u had aangegeven dat uw broer I. (...) tien of elf jaar oud is (CGVS, p. 9, p. 23). Anderzijds is de houding van uw familie bevreemdend. Ze wisten immers dat de taliban het niet nalieten om u – op dat moment de oudste van het gezin – te viseren, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het gegeven dat ze nog steeds op dezelfde plaats wonen en uw broer I. (...) niet in bescherming zouden trachten te nemen (CGVS, p. 10, p. 23). Waarom uw familie het geld van uw reis niet zou hebben aangewend voor een verhuis van het volledige gezin mag dan ook verbazen. Zeker gezien ze blijkbaar kunnen rondkomen met de opbrengst van de gronden die een landbouwer – van wie u de naam vreemd genoeg niet kunt geven – hen bezorgt (CGVS, p. 10). Dat uw familie of uw oom niet eerder intern een veiliger onderkomen zou zoeken om iedereen van het gezin in veiligheid te brengen, gezien de dreiging, maar eerder al het geld op één iemand inzette, is dan ook weinig plausibel in de door u geschetste context.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas (...)

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse niet in positieve zin ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt. De briefomslag bevestigt enkel dat u documenten ontving vanuit Afghanistan maar zegt niets over uw asielmotieven. De verschillende medische documenten tonen aan dat uw rechteroog verwijderd werd, alsook dat u verschillende verwondingen in het verleden opliep, doch laten niet toe uitspraken te doen over de omstandigheden en de periode waarin u deze verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Het attest van de psycholoog kan evenmin een ander licht laten schijnen op bovenstaande beoordeling, gezien er geen enkele aanwijzing of bewijs bestaat van een verband tussen uw gezondheidstoestand en de door u aangehaalde feiten waardoor u Afghanistan heeft verlaten, te meer daar er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daarnaast dient er worden vastgesteld dat uw medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Dat hij duidelijk moeite heeft om zich in de tijd te situeren, zoals verzoeker in het eerste middel aanvoert, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Wat betreft zijn inconsistente verklaringen over het moment waarop de gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden, verklaarde verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud louter dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verkeerd vertaald werden door de tolk of op een misverstand zouden berusten (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, is het niet aannemelijk dat zijn drie afzonderlijk bij de DVZ afgelegde, maar coherente verklaringen, verkeerd vertaald of genoteerd zouden zijn geweest. Verzoeker gaf niet aan dat hij moeilijkheden zou hebben om zich in de tijd te situeren. Hij stelde gedurende het persoonlijk onderhoud wel dat hij concentratie- en geheugenproblemen heeft (*ibid.*, p. 19) en zijn advocaat stelde in een schrijven van 18 januari 2022 aan het CGVS tevens dat hij klaagt van enkele psychische stoornissen en last heeft van geheugenverlies (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', e-mail van verzoekers advocaat van 18 januari 2022), doch dit vindt geenszins zijn weerslag in de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten'). Verzoeker brengt in het kader van de onderhavige beroepsprocedure evenmin een medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij concentratie- en geheugenproblemen heeft en/of moeite heeft om zich in de tijd te situeren. Verder merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift tevens nalaat te concretiseren wat de oorzaak zou zijn van deze beweerde moeilijkheden. Hij geeft wel aan dat dit een bekend probleem is bij jonge Afghanen, "*vooral gezien het andere type kalender*", doch hij laat na deze loutere bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Hoe dan ook merkt de Raad op dat verzoekers inconsistente verklaringen niet verantwoord kunnen worden door een verschil in gebruik van type kalender. De vastgestelde inconsistenties hebben immers eerder betrekking op het situeren van gebeurtenissen in de tijd en het geven van de tijdsduur tussen bepaalde gebeurtenissen en niet op de weergave van specifieke data. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing over het niet consistent in de tijd situeren van de gebeurtenissen die leidden tot zijn vertrek uit Afghanistan aanvoert dat niet uitgesloten kan worden dat dit een vergissing of een misverstand was. Voor zover hij nog meent dat er een vergissing of misverstand is gebeurd betreffende zijn verklaringen over zijn leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, laat hij na te concretiseren op welke wijze deze vergissing of dit misverstand zich zou hebben voorgedaan.

Door in het eerste middel voorts eenvoudigweg de verklaringen die hij bij het CGVS heeft afgelegd te bevestigen, namelijk dat hij twee à tweeënhalve maand in het ziekenhuis heeft verbleven en dat hij Afghanistan zeer snel heeft verlaten nadat hij het ziekenhuis had verlaten, heft verzoeker de vastgestelde inconsistenties tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij liet optekenen bij de DVZ en in de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling niet op.

Bij zijn op 16 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota heeft verzoeker een brief van de taliban aan zijn familie gevoegd, alsook een werkkaart van het NDS die toebehoort aan een vriend van zijn vader, verscheidene documenten in verband met zijn ziekenhuisopname in Afghanistan, een dreigbrief van de taliban aan zijn familie, twee documenten geschreven door de Afghaanse regering op verzoek van zijn moeder na de aanval van de taliban, ter bescherming van de familie, een dreigbrief van de taliban aan zijn vader, een brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 23 juli 2019, een brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 24 augustus 2019, een brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van zijn moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani en een brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani.

De brief van de taliban aan verzoekers familie (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), de dreigbrief van de taliban aan verzoekers familie (aanvullende nota verzoeker, stuk 17), de twee documenten geschreven door de Afghaanse regering op verzoek van verzoekers moeder na de aanval van de taliban, ter bescherming van de familie (aanvullende nota verzoeker, stukken 18 en 19) en de dreigbrief van de taliban aan verzoekers vader (aanvullende nota verzoeker, stuk 20) zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Wat betreft de werkkaart van het NDS die zou toebehoren aan een vriend van verzoekers vader (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), merkt de Raad vooreerst op dat op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat deze kaart werkelijk zou toebehoren aan een vriend van verzoekers vader. Bovendien laat verzoeker in zijn aanvullende nota na om enige uitleg te geven over hoe hij deze werkkaart zou hebben bekomen. Hij stelt in zijn aanvullende nota louter dat de door hem bijgebrachte documenten zijn relaas en vrees ondersteunen en bevestigen. Gelet op het feit dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet eens op de hoogte was van de identiteit van de (beweerde) vrienden van zijn vader bij het NDS (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), dringt de vraag zich op hoe hij deze werkkaart dan toch heeft kunnen bekomen. Verder licht verzoeker evenmin toe waarom hij deze werkkaart niet eerder kon voorleggen. Bovendien betreft de werkkaart slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), zodat bij het toekennen van bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Deze werkkaart kan bijgevolg niet volstaan om de door verzoeker voorgehouden problemen in Afghanistan te staven.

Wat betreft de documenten die verband zouden houden met verzoekers ziekenhuisopname in Afghanistan (aanvullende nota verzoeker, stukken 3 tot en met 16), stelt de Raad vooreerst vast dat een aantal van deze documenten slechts gedeeltelijk in het Engels opgesteld zijn, waardoor de Raad slechts kennis kan nemen van een deel van de inhoud ervan. Bovendien laat verzoeker in zijn aanvullende nota opnieuw na verdere toelichting te geven over de inhoud van deze documenten. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat zijn moeder de documenten van zijn ziekenhuisopname in Afghanistan niet meer vond (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), doch in zijn aanvullende nota nalaat aan te geven hoe hij deze documenten uiteindelijk dan toch heeft kunnen bekomen. Voorts herhaalt de Raad dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat bij het toekennen van bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Bovendien betreffen ook deze documenten slechts fotokopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend. Ten slotte geven deze documenten geen uitsluitsel over de ware oorzaak van de door verzoeker opgelopen verwondingen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Ook deze documenten kunnen bijgevolg niet volstaan om zijn beweerde problemen in Afghanistan te staven.

Wat betreft de brieven van de militaire commissie van het district Khogyani van 23 juli 2019 en van 24 augustus 2019, de brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van verzoekers moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani en de brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani (aanvullende nota verzoeker, stuk 21), stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota nalaat om verdere uitleg te geven over de inhoud van deze documenten en de manier waarop hij deze documenten heeft kunnen bekomen. Verder merkt de Raad op dat een deel van de inhoud van deze documenten tegenstrijdig is met verzoekers (eerdere) verklaringen. In de brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 23 juli 2019 wordt aan verzoekers vader gevraagd om zijn werk voor de nationale inlichtingendiensten en de ongelovigen te stoppen en om zijn fysieke en financiële capaciteiten te gebruiken in het voordeel van het Islamitisch emiraat. In de brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 24 augustus 2019 wordt gesteld dat verzoekers vader gedood zal worden en zijn familie 'vernietigd' zal worden omdat hij zijn werk voor de ongelovigen heeft voortgezet ondanks hun uitnodiging om ermee te stoppen. Er wordt eveneens in gesteld dat verzoeker en zijn vader de dood te wachten staat. In de brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van verzoekers moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani wordt gesteld dat verzoekers vader een medewerker was van de inlichtingendiensten van de provincie Nangarhar en dat hij van tijd tot tijd rapporten stuurde naar de regeringsautoriteiten over tegenstanders van de staat en dat er door deze tegenstanders van de staat uiteindelijk een uitnodiging en dreigbrief werd gestuurd waarin verzoekers vader werd gevraagd om met zijn werk te stoppen en zich bij de taliban aan te sluiten, maar dat hij deze eisen weigerde. Er wordt eveneens in gesteld dat het huis van verzoeker uiteindelijk het doelwit werd van een gewapende aanval waarbij verzoeker gewond geraakte en dat naar aanleiding daarvan verzoekers vader naar een onbekende bestemming vluchtte. Tevens wordt erin gesteld dat het noodzakelijk is dat dit incident officieel wordt bevestigd of erkend. In dit verband verzoekt verzoekers moeder om naar de bevoegde autoriteiten te worden doorverwezen opdat deze het betreffende incident kunnen bevestigen. In de brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani wordt bevestigd dat L. A. (*in casu* verzoekers vader) een inwoner is van het dorp Wati Kalai en samenwerkte met de inlichtingendiensten door van tijd tot tijd rapporten over de taliban naar de regeringsautoriteiten te sturen. Verder wordt erin vermeld dat er naar verzoekers vader een uitnodiging en dreigbrief werd gestuurd waarin hem werd gevraagd om met zijn werk te stoppen, maar dat verzoekers vader weigerde op dit verzoek in te gaan en dat zijn huis uiteindelijk het doelwit werd van een gewapende aanval waarbij verzoeker gewond geraakte door het geweervuur van de taliban, en naar aanleiding waarvan verzoekers vader gevlucht is. In de loop van de administratieve procedure verklaarde verzoeker echter dat het de vrienden van zijn vader waren die voor de inlichtingendiensten werkten. Hij verklaarde geenszins dat zijn vader zelf ook werkzaam was voor de inlichtingendiensten. Dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader landbouwer was en vrienden bij de nationale inlichtingendiensten had (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9 en 13), hoewel in de brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van zijn moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani wordt gesteld dat zijn vader een medewerker was van de inlichtingendiensten van de provincie Nangarhar, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten. Verder verklaarde verzoeker dat zijn vader zou zijn meegenomen door de taliban en op heden nog steeds spoorloos is (*ibid.*, p. 13-14), daar waar in de brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van zijn moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani en de brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani wordt gesteld dat zijn vader gevlucht is. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en aan de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten. Bovendien stelt de Raad vast dat – hoewel de brieven van de militaire commissie van het district Khogyani reeds dateren van juli en augustus 2019 (en dus dateren van voor verzoekers aankomst in België op 24 oktober 2020) – verzoeker hiervan zowel bij de DVZ als bij het CGVS geen enkele melding heeft gemaakt. Gezien het gegeven dat zijn familie (dreig)brieven ontvangen zou hebben een kernelement is in zijn relaas, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit zowel bij de DVZ als bij het CGVS aanhaalt. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan, doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van de brieven. Verzoeker laat in zijn aanvullende nota na toe te lichten waarom hij hiervan geen melding maakte bij de DVZ en bij het CGVS en waarom hij deze brieven niet eerder kon neerleggen. Voorts herhaalt de Raad dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat bij het toekennen van bewijswaarde hieraan enige voorzichtigheid geboden is. Ten slotte betreffen ook de brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 23 juli 2019, de brief van de militaire commissie van het district Khogyani van 24 augustus 2019, de brief van de gouverneur van het district Khogyani in naam van verzoekers moeder aan de districtsautoriteit van Khogyani en de brief van de *maleks* van het dorp Wati Kalai van het district Khogyani slechts fotokopieën waaraan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend. Bijgevolg kunnen deze documenten verzoekers beweemde problemen in Afghanistan evenmin staven.

Door er in het eerste middel voorts nog louter op te wijzen dat niet betwist wordt dat hij een ernstig oogprobleem heeft en dat dit absoluut in overeenstemming is met zijn vluchtrelaas, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn eigen standpunt, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing daarover te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een gegronde vrees voor vervolging door – de taliban die hem zouden willen doden omdat zij zijn vader ervan beschuldigen een spion te zijn en informatie te hebben doorgespeeld aan het NDS. Verzoekers betoog in het eerste middel dat hij voldoende heeft aangetoond dat zijn verhaal gedetailleerd, samenhangend en geloofwaardig is, kan niet worden gevolgd.

Waar verzoeker in het eerste en tweede middel nog aanvoert dat hij een kind is en dat internationale rapporten wijzen op het gevaar van het kind zijn in Afghanistan vandaag, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker inmiddels achttien jaar oud is. Bovendien wijst de Raad er op dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt vervolgd (of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat). Deze vrees voor vervolging (of dit reëel risico op ernstige schade) dient *in concreto* te worden aangetoond. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er in Afghanistan sprake is van groepsvervolging waarbij alle kinderen het slachtoffer worden van vervolging of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. Door louter te verwijzen naar algemene rapporten, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker vestigt in het eerste middel tevens de aandacht op het gegeven dat hij op jonge leeftijd naar Europa is gekomen. Hij stelt dat hij als een “*verwesterde Afghaan*” beschouwd zal worden indien hij terugkeert naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in

de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op de precieze leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op de precieze leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek.

Hoewel aangenomen kan worden dat verzoeker op minderjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan verder worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds juli 2023 meerderjarig is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, deel ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 4), spreekt Pashtou (*ibid.*, ‘verklaring betreffende procedure’) en verklaarde dat hij in Afghanistan tot

de vijfde graad naar school is gegaan en Pashtou kan lezen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verder verklaarde hij dat hij nog maandelijks contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 10) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook blijkt dat verzoeker zich nog steeds van een tolk Pashtou bedient.

Verzoeker maakt voorts nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in het Westen en algemene landeninformatie van Nansen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als persoon die de sociale normen niet respecteert en daarom vervolging of onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad wijst er opnieuw op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie van Nansen, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig worden bevonden, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar drie jaar in België is, in Afghanistan tot de vijfde graad naar school is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omdat zij zijn vader ervan beschuldigen een spion te zijn en informatie te hebben doorgespeeld aan het NDS niet aannemelijk heeft gemaakt, dat (ii) hij reeds achttien jaar oud is en een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat en dat (iii)

evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker in dit verband in het eerste en tweede middel zijn minderjarigheid benadrukt, wijst de Raad er opnieuw op dat verzoeker inmiddels achttien jaar oud is. Bovendien toont hij hiermee nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* in Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen,

markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. In zoverre verzoeker in het eerste en tweede middel aanvoert dat zijn minderjarigheid een persoonlijke omstandigheid vormt die voor hem het risico op ernstig schade zou verhogen, wijst de Raad er andermaal op dat verzoeker inmiddels achttien jaar oud is en reeds op jonge leeftijd naar Europa gereisd is. De Raad ziet bijgevolg niet in – en verzoeker toont niet aan – waarom verzoeker, wanneer hij zou terugkeren naar zijn regio van herkomst, een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere Afghanen die naar hun land terugkeren.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN